

en Gang af Øvrigheden tilkjendte Underholdningsbidrag til Barnet, indtil det har fyldt det 18de Aar.

Det andet Punkt, som jeg vil tillade mig at fremdrage, staar ikke i Loven, og mine Bemærkninger gjælde altsaa kun et Sted i Motiverne, hvor Grunden til, at der ikke findes nogen Bestemmelse derom i Lovforslaget, er omtalt. Det er nemlig den den lgl. Fødselsstiftelse tilkommende Ret til bestandig at hemmeligholde Moderens Navn for det af hende paa Stiftelsen fødte Barn. Derom har den høitberedte Minister indhentet Betænkning fra Fødselsstiftelsens Direktion og Kirke- og Undervisningsministeriet, og Direktionens Betænkning, som Ministeriet har tiltraadt, gaar ud paa, at det i Virkeligheden ikke vilde blive til Gavn for Barnet, men ofte meget ødelæggende for Moderens Stilling, om hendes Navn skulde meddeles Barnet, ved Siden af, at det dog anerkjendes, at Barnet har et i og for sig berettiget Krav paa at erholde Kundskab om, hvem dets Moder er. Det postuleres som sagt, at det vilde være til lidet Gavn for Barnet selv at faae det at vide. Det tror jeg nu ikke. Jeg erkjender ganske vist, at dette Punkt maatte ikke har saa farlig stor Betydning, fordi det mere og mere viser sig, at det sladig bliver færre, der benytte sig af denne Fødselsstiftelsens Privilegium til at hemmeligholde Moderens Navn for hendes Barn. Det har i de sidste 5 Aar været meget faa, kun 40, der have betalt for deres Ophold paa Stiftelsen og derved have tilkjøbt sig denne Ret til Hemmeligholdelse. Der er to Klasser i saa Henseende, de, der indbetale 500 Kr. een Gang for alle og lade deres Barn adoptere af Stiftelsen, og de, der kun betale for Opholdet og medtage deres Barn til egen Forjorg. Jeg antager, at der er lige mange i hver af disse Klasser, og det vil derfor kun være 4—5 Stykker om Aaret, der benytte denne Stiftelsens Pligt til i saa Tilfælde ikke at spørge om, hvem Barnets Moder er, derved bliver Stiftelsen altsaa ude af Stand til at kunne oplyse Noget derom. Jeg vil gjerne erkjende, at det den Gang, Stiftelsen blev oprettet, kunde efter de da herskende moralske Begreber vistnok anses meget humant at tillade en Moder at skjule sit Navn og sin Existent for sit Barn, men i og for sig er dette dog ganske unaturligt. Det forekommer mig derhos at være en altsor billig Sum, hvormed denne Hemmeligholdsretsret kjøbes til Skade ikke blot for Barnet, men ogsaa for Samfundet i det Hele og for Stiftelsen selv. Skal det være tilladt at kjøbe denne Hemmeligholdelse eller at faae sit Barn adopteret af Stiftelsen, maatte der i det

Mindste, henjet til de Priser, man nu betaler for at faae et Barn i Pleie, betales et Par Tusinde Kroner derfor. Jeg tror ikke, at de mulige Tilfælde, hvor det kan blive sørgeligt for Moderen, at hendes Barn kan søge hende, hvis Tilværelse hidtil har været skjult, kan være ret mange, og jeg tror heller ikke, at man paa Grund af disse enkelte Tilfælde er berettiget til af affjære alle disse Børn ikke blot fra deres naturlige Ret til at vide, hvem deres Moder er, men ogsaa fra Arveretten efter hende. Ethvert vægte Barn har jo Arveret efter sin Moder, men den affjæres det vægte Barn fra, som ikke kan oplyse, hvem dets Moder er. Dette forekommer mig aldeles ikke at kunne forsvares, og jeg tror derfor, at det vilde være uønskeligt, dersom Fødselsstiftelsen overhovedet trænger til Reformer — og den trænger jo i alt Fald navnlig til at flytte bort til et andet Sted fra det høist usunde Sted, hvor den er — at dens Statuter ogsaa paa dette Punkt kunde blive tagne under nærmere Undersøgelse. Resultatet af denne kunde maatte da blive, at den Klasse af Børn, som affjæres fra at vide, hvem deres Moder ere, rent kunde forsvinde. Stiftelsens Direktion har iøvrigt erklæret, at den nuværende Bestemmelse foraarjager den megen Uvelighed og meget Bryderi, saa det er endnu en stærk Grund til at lade denne Ret bortfalde. Jeg tror virkelig, at Retfærdigheden fordrer, at det ikke mere tillades nogen Kvinde at skjule sig for sit Barn længere end høist til den Tid, der herefter skulde gjælde for Alimentsbidrags Udredelse, nemlig til Barnets 18de Aar, thi da maa det forudsættes, at et Barn, hvis det ikke er aldeles forsømt, kan skønne, hvor vidt det er Ret eller Uret, hvorvidt det sømmer sig eller ikke sømmer sig, hvor vidt det gavner eller ikke gavner det at søge sin Moder op. Der kan gjerne være det Barn, hvis Moder er sunken ned til Samfundets allerlaveste Klasse, og som altsaa ingenlunde kan være tjent med at opøge hende; men der kan ogsaa være det Barn, hvis Moder er stegen baade i Samfundet og i Velstand trods sin Ungdoms Feiltrin, og man vil ikke kunne paastaa, at det ikke kan være til Gavn for Barnet at søge hende. Hvorledes hun vil komme ud af det med det i det enkelte Tilfælde, er det jo umuligt at sige forud. Jeg tror kun, at den almindelige Retfærdighedsfølelse kræver, at alle de Mødre, der lægge sig ind paa Fødselsstiftelsen, hvad enten de betale eller ikke, skulle aabenbare for Stiftelsen deres Navn, og at Barnet da, naar en vis Tid er gaaet, jeg synes passende, naar Barnet er fyldt 18 Aar, skulde være berettiget til at spørge om, hvem dets Moder